

MAGVETŐ

A PÁPATESZÉRI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA HAVI ÉRTESÍTŐJE

A SZENT HÁROM NAP

A húsvéti szent három nap liturgiája megvilágítja számunkra a Húsvét valódi értelmét. Legnagyobb ünnepünk, amelyhez fogható nincs az egyházi év folyamán, hiszen azt ünnepeljük, hogy megváltásunk betelt, Krisztus megnyitotta számunkra az örök élet ajtaját.

Nagyecsütörtök az oltáriszentség, az eucharisztia és a papi rend megalapítása, valamint a szolgáló szeretet kinyilvánítása. Megváltónk végtelen gondoskodásáról szól ez a nap. Gondoljuk meg: Krisztus halála előtti utolsó napja. A halálra ítélték a

siralomházban vannak ilyenkor, várva az ítélet végrehajtására, minden hitüket, reményüket elvesztve fogyasztják el - ha egyáltalán el tudják fogyasztani - az utolsó vacsorájukat, hogy a hajnal elhozza számukra a bizonyosságot, a véget, a halált.

Ezzel szemben Jézus mit tesz? Elkészíteti magának és tanítványainak az ünnepi vacsorát, előre, előrehozva az ünneplést, amelynek ideje majd csak szombaton érkezne el igazán. Azonban annak a szombatnak más lesz az üzenete, más lesz a rákövetkező virradat. Krisztus tudja, hogy mi vár rá. Ő azonban nem a holnappal törődik, hanem azzal, amit még addig el kell végeznie. Először is megmossa tanítványai lábát. Figyelmeztetésül: aki közületek első akar lenni, legyen mindenki szolgálója. A szolgáló szeretetre hívja fel tanítványai figyelmét. Arra, hogy a vezető a hatalmát nem uralkodásra, hanem szolgálatra kapja, mint ahogy Jézus az emberiséget szolgálta megtestesülésével.

Majd biztatja tanítványait, és előkészíti őket a bekövetkezendő eseményekre. („Egyiktek elárul engem..... mindnyájan megbotránkoztok bennem ez éjjel.”) Szeretetének azonban ekkor adja maradandó jelét: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem..... ez az én vérem.” Önmagát hagyja itt nekünk, hogy miután levetette magáról a földi testet, akkor is kézzel fogható alakban láthassuk őt a kenyér és a bor színe alatt.

Ismer bennünket, szükségünk van kézzel fogható, szemmel látható dolgokra. Egyébként kételkedünk. Ő azonban szentségi jelként, az örök isteni szeretet látható jeleként hagyja itt magát az Oltáriszentségben, hogy erő és kegyelem forrása legyen földi zarándokutunkon. Itt marad köztünk,

hogy lelki ételünk és italunk legyen, hogy hitünk el ne vesszen, reményünk el ne fogyjon és szeretetünk ki ne aludjon.

A tanítványok akkor nem is tudták igazán felfogni, amit tett értük, értünk. Megilletődve ettek a kenyérből és ittak a borból. Oly sok vacsorát költöttek el együtt a Mesterrel, ez mégis valahogy más volt. Még élénken él bennük a jeruzsálemi bevonulás ünnepélyessége, a nép feléjük és Mesterük felé áradó szeretete, itt pedig Jézus szolgálatról beszél, kenyérről és borról, mint testéről és vérééről, áruulásról, megbotránkozásról.

Legbelül azt gondolják, itt ne lehet semmiféle probléma, a Mestert ünnepelték az egyszerű emberek, igaz, a farizeusokkal, írástudókkal, főpapokkal voltak meleg helyzetek, de vajon mi rossz történhet? És ha történik is, majd ők ott állnak teljes mellszélességgel Krisztus mellett, majd ők megvédik, hisz bárhová követnék őt, hiába beszél Jézus nekik megfutamodásról, halálról és harmadnapra föltámadásról. Ilyen nincs! Nem lehet!

Talán ezek a gondolatok kavargtak bennük, amikor a vacsora végeztével kivonulnak az olajfák hegyére, és fel sem tűnik, hogy Júdás nincs velük. Mikor megérkeznek, Jézus azzal noszogat közülük néhányat, hogy virrasszanak vele, és imádkozzanak. Ilyen későn, egy ünnepi vacsora és egy jókora séta után? El is nyomja őket az álom, magára hagyják Mesterüket, akinek emberi természete kegyetlenül szenved, fél a rá váró megpróbáltatásoktól, tart a testi haláltól, és az éj sötétjében, az olajfák susogó csendjében, véreinek hullatása közben az Atyától kér erőt az előtte álló kínok elviseléséhez. Nem inog meg: „Legyen úgy, amint Te akarod!”

Az éj csökkjét lábak dobogása, fegyverek csörgése veri fel, jön a csókkal árulkodó tanítvány, a rabság, a megkötözés. Várnánk, hogy a tanítványok életük árán is kiállnak Jézusért, ahogy Péter is oly nagy hangon bizonygatta, azonban tőle is csak egy fül levágására telik, a Mester figyelmeztetése után 11-en 12 felé szaladnak, Krisztusukat pedig elhurcolják. Majd később, ismét Péter, a hős, aki hajlandó volt szóban mindent feláldozni Tanítójáért, háromszor tagadja meg Jézusát, csak hogy mentse az életét. Jézus ekkor sem szól semmit, mint ahogy vádlóinak sem szólt. Csak rátekinthet Péterre, és ez elég ahhoz, hogy az rádöbbenjen arra, mennyit ért az ő szava, mennyit ért az ő hite.

Ebben a krisztusi pillantásban benne volt minden. Benne volt, hogy ezért szükséges ez a kereszttáldozat, ezért szükséges a megváltás: esendőek, elesettek, árvák vagyunk hit nélkül, Isten nélkül. Magunkat akarjuk megváltani, és ez sosem sikerül, mert nem sikerülhet, de mi újra próbálkozunk, és Istenre rá se nézünk. A magunk tökéletlenségét próbáljuk tökéletességként beállítani, saját magunkat akarjuk imádni. Amikor pedig összeomlik az általunk felépített, szép, ragyogó eszme, magunkba roskadunk.

Ebben a pillantásban az van benne: „Tekints rám, te tévelygő, oly sokszor elbukott ember! Tekints rám, és a megkötözött, megvert, megostorozott, megkínzott, átszögezett és átszúrt testben ismerd fel Uradat és Megváltódat, aki teérted mindent vállalt. A halállal kellett

szembe néztem, de nem tagadtalak meg téged, hanem valóban feláldoztam önmagam örök áldozatul a te üdvösségedért. Nézz rám és érezd azt a szeretetet, amivel szeretlek téged, fogadj el Istenednek, fogadj el a szíved királyának, életed végső céljának és én erőt adok ahhoz, hogy hozzám elérj, bízz bennem! Látod, mi mindent vállaltam érted! Higgy bennem és kövess engem!”

Az események feltartóztathatatlanul folynak a maguk útján, az Úr pedig elfogadja Atyja kezéből a szenvedések kelyhét és fenéig kiüríti. Milyen érzés lehetett ott állni a katonák és a nép előtt mélyen a fejébe fűrődő töviskoszorújával, megverve kigúnyolva, félholtra verten? Mert ne gondoljuk azt, hogy az ostromlás csak jelképes volt és a végrehajtó katonák kímélték volna Őt! Sokan behaltak már ebbe a büntetésbe: nem élték túl a testüket végighasító szíjak éles fájdalmait, az azok végén lévő ólomnehezékek és karmok becsapódását, és azt, ahogy a korbácsoló katona által visszarántott ostor darabokat tép ki húsból, melyek nyomán ömlik a földre életető vérük!

Krisztus azonban kitart! Vállára veszi a keresztfáját és elindul, hogy kiigya az utolsó kortyot is a kehelyből! Elesik, talán más már itt feladná, és hagyná, hogy eszméletlenül, majd halálra verjék a katonák, hogy megszabaduljon a további kínoktól, de ő feláll, értünk, háromszor is és tovább megy a beteljesülés felé. Végre felér a dombtetőre, ahol vasszögek várnak arra, hogy átverjék kezein és lábain. El tudjuk képzelni azt a kint, amelyet a keresztfelállítása jelentett ezek után? A szöggel átütött, vértől ázó, sérült inakra, csontokra, izmokra nehezedeő súly fájdalmát fel tudjuk fogni? Azt a szenvedést, amelyet a lélegzetvétel jelentett, mikor a lábfejébe vert szögre nehezelve kellett kiegyenesítenie magát, hogy levegőhöz jusson, át tudjuk érezni? És az ember Jézus elhagyatottságát a kereszten a szenvedés óráján? „Éli, Éli, lama szabaktáni!!!” A Gyermek kiáltása az Atyja felé! „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem!!!????” Éreztünk-e már ennyi megaláztatás után ekkora fájdalmakat és az Istentől való teljes elhagyatottságot? A szenvedés csúcspontja ez! Már nem következhet más, mint hogy: „Beteljesedett!”

Beteljesedett,

és eljött annak a bizonyos szombatnak az ideje. A szombaté, a nyugalomé, amikor minden elcsendesül. És következik a hét első napjának virradata, amikor megnyílik Krisztus sírja, resurrexit tertia die, harmadnapra feltámadt! Megváltásunk ekkor telt be igazán! Krisztus, aki Úr, s Király a Föld felett, legyőzte a halált és megdicsőült emberi testével feltámadt arra az örökkévalóságra, melyre bennünket is vár azon a kapun, amelyet ő nyitott ki nekünk!

Ez az oka önfelédtt örvendezésünknek, ezért ujjong az Egyház és benne minden hívő Húsvét ünnepén! Mert halálunk már nem reménytelen elmúlás, a Krisztusban hívőket a mennyben örök otthon várja, ahol feloldódhatnak az Atya örök, végtelen szeretetében, amely beteljesít minden vágyat és reményt, megadja a tökéletes boldogságot, amelyet egykor eldobtunk magunktól!

Örvendjünk hát mi is mindannyian, hisz ez az ígélet nekünk is szól! (℟)

KERESZTUTAT JÁRTUNK

A nagybőjti időszak minden hetében végeztünk keresztút járást. Megköszönöm mindenkinek, aki részt vett ezen az alkalmakon, külön köszönet illeti azokat, akik egy-egy stáció felolvasására vállalkoztak. A nagybőjti keresztút járások elősegítik, hogy az ott elhangzott gondolatok jegyében is megvizsgáljuk életünket, mindennapjainkat, hisz olyan dolgokra hívják fel figyelmünket, amelyek fölött általában lelkiismeret vizsgálatkor hajlamosak vagyunk elsiklani. Alkalmat ad a keresztút arra is, hogy magunkba mélyedve Krisztusnak időt és lehetőséget adjunk megérinteni szívünket. Ezen túl: közösséggé alakít bennünket. Akik együtt járjuk, együtt elmélkedjük végig egy-egy keresztút állomásait, erre az időre „egy csapatba” tartozunk, lélekben egymást segítve járjuk a szenvedés útját. Annak szenvedésútját, aki miatt, akiben összetartozunk.

Soha nem feledjük azonban el: a keresztút vége nem a lezárt sziklasír, hanem az üres! Jézus minden szenvedése a feltámadással nyer értelmet. Megváltásunk ezzel teljeseedik be. Ez adjon erőt nekünk egy lelkiismeret vizsgálattal eltöltött keresztút után változtatni az életünkön, visszatérni Krisztus útjára. (℟)

PASSIÓ

Virágvasárnapi passió, nagypénteki passió. Ezek nélkül hiányérzetünk támadna a Nagyhéten. Az idei évben is az Úr kegyelméből énekszóval elmondva hallhattuk, hallhatjuk Máté és János szenvedéstörténetét. Megköszönjük minden szereplőnek, aki vállalták, hogy énekhangjukkal teszik széppé és átérző előadásukkal hozzák közelebb hozzánk a szenvedéstörténetet. Köszönet illeti őket, hogy annyi sok teendőjük mellett szakítottak időt a gyakorlásra, énektanulásra azért, hogy szebbé tegyék ünneplésünket. Külön köszönet illeti Vassné Butkovics Andrea kántorasszonyunkat, hogy így szíven viseli liturgikus ünneplésünk gazdagítását, és időt nem sajnálva szervezte a próbákat és a „fellépésekre” felkészítette a mindig lelkes kórustagokat. Isten áldja meg mindannyiukat! (℟)

EGYHÁZTARTOMÁNYI ZARÁNDOKLAT MÁTRAVEREBÉLYRE

Ez év május 31-én a veszprémi egyháztartomány, vagyis a Veszprémi érsekséghez tartozó egyházmegyék közös zarándoklata lesz Mártaverebély - Szentkúton. Aki szeretne együtt zarándokolni főpásztorunkkal és a hozzá tartozó egyházmegyék híveivel, az jelezze szándékát Leitner Pálnál vagy Leitnerné Ritánál. Szentkút egyik legrégebbi Mária-kegyhelyünk, nemzeti kegyhely. Aki előző zarándoklatunkon ellátogatott ide velünk, az tanúsíthatja: különleges varázsa, hangulata van ennek a

helynek. A lélek önkéntelenül is égi Édesanyánkhöz és fiához Jézushoz kívánczodik. Egyszerűen csak ott lenni a Szűzanya kegyhelyén is lelki megnyugvást ad.

Aki tehát el szeretne zarándokolni nemzeti kegyhelyünkre jelezze időben, mivel a buszrendelésekor figyelembe kell venni azt is, hogy ez az iskolai kirándulások ideje is, így időben intézkedni kell megfelelő nagyságú jármű megrendelésére. (℘)

CSALÁDI ROVAT

A karácsonyhoz képest a családban sokszor kisebb jelentőségű ünnepnek tűnik Húsvét. A karácsony, máshoz valóban nem hasonlítható hangulata valóban talán meghittebb ünneplésre ad lehetőséget, és persze a sok ajándék is emeli az ünnep fényét, nem beszélve a feldíszített, fénylő fenyőfáról.

A Húsvét mindig valahogy más. Feltámadási körmenet, sokszor kell templomba menni, szentelt ételek, amire vigyázni kell, hogy le ne hulljon a földre, vasárnap piros tojás, csokinyúl, csokitojás, csokibarány keresés a kertben, egy kicsit együtt a család, hétfőn locsolás, a tojások, csokik és pénz megszámlálgatása, a „keresmény” feletti öröm, aztán vége is az ünnepnek.

Mindez így zajlik le nagyon sokszor, nagyon sok helyen. Annak ellenére, hogy keresztény embernek tartjuk magunkat. Annak ellenére, hogy nekünk ez kell, hogy legyen a legnagyobb ünnep. Azt gondolom, van e téren pótolni

valónk a családban. Keresztény neveltetésünk alapja, kiinduló pontja az otthonról hozott, otthon, közösen megélt hiten, szereteten alapuló ünneplés. Tudnunk kell azonban, hogy mit és miért ünneplünk! Sokszor a népszerű kvízmsorokat, vetélkedőket nézve megdöbbenő, hogy mihelyt valami keresztény vallással, ünnepvel kapcsolatos kérdés következik, a szereplők azonnal bajban vannak, legtöbbjük még segítséget ellenére is elbukja ezeket a kérdéseket, pedig már csak általános műveltség terén is tisztában kellene lenniük ezekkel a dolgokkal. Mennyivel szomorúbb, ha magát vallásosnak tartó emberek körében sokaknak a húsvéti nyúlón és a piros tojásán, kölnin kívül semmi más nem jut eszébe Húsvétról.

Honnan is jutna, ha otthon sincs szó erről. Itt lép be a család felelőssége, az, hogy ezt az ünnepkört úgy ünnepeljük-e meg családi körben is, ahogy keresztény embertől ez elvárható. A szülőknek komoly feladatuk, hogy megértessék a gyermekekkel a maguk szintjén az ünnep miértjét és jelentőségét. Hittanból persze legtöbbjük márt tudja, hogy miről is lenne szó, de a közösen, családi körben megélt ünnep az, ami maradandóvá teszi a megszerzett tudást és el is mélyíti azt a közös átélés. Ne csak kényszerítsük arra a gyermeket, hogy vegyen részt a szertartásokon, liturgián, hanem mondjuk is el neki, mi miért történik, mit miért tesz a pap vagy a diakónus az adott napon. A húsvét vigíliája és a vasárnap pedig legyen kimondottan közös, és ami még fontosabb: örömmel a családban. Ekkor tudatosíthatjuk magunkban, mit is tett értünk Krisztus, miért is vagyunk az ő követői, mire hívott meg mindannyiunkat.

Ránk bízott a jövő keresztény nemzedéke. Ajándékot kaptunk az Úrtól, vendéget, a legkedvesebb vendéget életünkben: gyermekeinket. Azért kaptuk, hogy megőrizzük szívük őszinteségét, lelkük ártatlanságát, szeretetük tisztaságát. Azt a feladatot kaptuk, hogy legkedvesebb testvérük, Jézus Krisztus szeretetét ültessük el lelkük termékeny talajába. A feladat húsvétkor talán a legnehezebb, de a legnagyobb is. Ne hagyjuk cserben Jézus, ne hagyjuk cserben gyermekeinket. Jézus szeretetével biztos támaszt adhatunk nekik, mely életük során szilárd kapaszkodót ad a nehézségek, gondok leküzdésében és az örömök valóban mély megélésében. Segítsünk nekik rácsodálkozni Isten csodálatos világára, és megérteni nekik azt a szeretetet, amellyel az Úr fordul feléjük. Ha ezt meg tudjuk tenni, egy boldog életet alapozhatunk meg szemünk fényeinek, gyermekeinknek. Isten segítsen bennünket ezen az úton! (℘)

És fölzúgnak a hamuszín egek,
hajnalfele a ravensbrücki fák.
És megérik a fényt a gyökerek.
És szél támad. És fölzeng a világ.

Mert megölhették hitvány zsoldosok,
és megszűnhettek dobogni szíve -
Harmadnapra legyőzte a halált.
Et resurrexit tertia die. *

(Pilinszky János: Harmadnapon)

Babits Mihály: Eucharistia

Az Úr nem ment el, itt maradt.
Őbelőle táplálkozunk.
Óh különös, szent, nagy titok!
Az Istent esszük, mint az ősz

törzsek borzongó lagzikon
ették-itták királyaik
húsát-vérét, hogy óriás
halott királyok ereje

szállna mellükbe - de a mi
királyunk, Krisztus, nem halott!
A mi királyunk eleven!
A gyenge bárány nem totem.

A Megváltó nem törzsvezér.
Ereje több, ereje más:
ő óriásabb óriás!
ki két karjával általér

minden családot s törzseket.
Egyik karja az igazság,
másik karja a Szeretet.
Mit ér nekünk a Test, a Vér,

ha szellemében szellemünk
nem részes és úgy vesszük Őt
magunkhoz, mint ama vadak
a tetemet vagy totemet?

Áradj belénk hát, óh örök
igazság és szent szeretet!
Oldozd meg a bilincseket
amikkel törzs és vér leköt,

hogyan szellem és ne hús tegyen
magyarrá, s nőjünk ég felé,
testvér-népek közt, mint a fák,
kiket mennyből táplál a Nap.

Locsolóvers:(Ismeretlen szerző)

Midón Krisztus Urunkat a keresztről levették,
Sziklába vésett koporsóba tették.
Kőlapot gördített négy ember eléje,
Katonák állottak fegyverrel melléje.
Midón a kelő nap harmadszor fölszállott,
Küldött a katonák szemére mély álmat.
Ekkor két angyal útját a Földre vette,
Sirtól a követ elhengerítette.
De nem azért jöttem, hogy ezt elmeséljem,
Hanem a házilányt kissé megfrissítem.
Apjától, anyjától engedelmet kérek,
Adja ki a lányát, megöntenek nekem!
Nőhet aztán apjának, anyjának kedvére,
És egy szép legénynek dicsőségére!

Kiadja: Róm.Kat. Plébánia Pápasteszér ©

Kiadásért felel és szerkeszti:
Leitner Pál állandó diakonus

Dsida Jenő: Krisztus (Versek)

Krisztusom,
én leveszem képedet falamról. Torz
hamisításnak érzem vonalait, színeit, sohase
tudlak ilyennek elképzelni, amilyen itt vagy.
Ilyen ragyogó kékszeműnek, ilyen jóllakottan
derűsnek, ilyen kitelt arcúnak, ilyen
enyhe pirosnak, mint a tejbeesett rózsa.
Én sok éjszaka láttalak már, hallgattalak is
számtalanszor, én tudom, hogy te egyszerű
voltál, szürke, fáradt és hozzánk hasonló.
Álmatlanul csavarogtad a számkivetettek
útját, a nyomor, az éhség siralomvölgyeit,
s gyötrő aggodalmaid horizontján már az eget
nyaldosták pusztuló Jeruzsálemed lángjai.
Hangod fájó hullámokat kavart, mikor
a sok beszéd után rekedten újra
szólani kezdted. Megtépett és színehagyott
ruhádön vastagon ült a nagy út pora,
sovány, széltől-naptól cserzett arcodon
bronzvörösre gyúlt a sárgaság, s két
parázsló szemedből sisteregve hullottak
borzas szakálladra az Isten könnyei.

ISTEN TENYERÉN

**Életem ott van Isten
tenyerén, azért nem
félek én. Bármi fáj
nekem, mosolyog a
szemem. Száz jajszó
között is bízom
vakon, hitem fel nem
adom.**

**Rámtörhet vadul
ezer baj, veszély,
Isten így szól: ne félj!
Miért is, mitől is
félhetnék én az Isten
tenyerén!?**

Márciusi programok:

- Rózsafüzér társulat titokcsere: március 8. szombat este 6 óra.

Engesztelő nap: március 13. csütörtök, este 6 óra.

- Keresztutak: minden nagyböjti pénteken este 6 órától:

Március 7: Magyarországért;

Március 15: családok keresztútja;

Március 16: virágvasárnap, barkaszentelés, körmenet, passió;

Március 20. Nagycsütörtök: este 6³⁰: igeliturgia, oltárfosztás,
szentségimádás.

Március 21. Nagypéntek: este 6³⁰: igeliturgia, passió, kereszt hódolata,
szentáldozás

Március 22: Nagyszombat este 7 órakor: tűzszenelés, igeliturgia,
keresztvási fogadalom megújítása, körmenet jó idő esetén a templom
körül.

Kérjük, hogy szombaton gyertyát mindenki hozzon magával!!!!

Vidám sorok

Egy pasas lélekszakadva rohan a lejtőn haladó busz után. Odaszól egy
járókelő:

- Mit erőlködik annyira? Mindjárt jön a következő!
- Az lehet, de annak nem én vagyok a vezetője!

Két részeg észreveszi, hogy pont a buszgarázs előtt álldogálnak.

- Figyelj csak, vigyünk el egy buszt, azzal gyorsan hazajutunk.
- Jó, te menj be, köss el egyet, én meg idekint figyelek.

Eltelik fél óra, az örökös már türelmetlen. Bemegy a társa után, és látja,
hogyan az idegesen rohángál a járművek között.

- Te meg mit csinálsz?
- Nem találok 7-es buszt!
- Hát te teljesen hülye vagy?! Kössünk el egy 9-est, aztán majd gyalogolunk
egy saroknyit.

Elérhetőségek:

Horváth Tamás plébános: Plébánia: 8558 Csót Rákóczi u. 28.

Tel.: 89/354-246; Mobil: 06/20/770-8259

Leitner Pál állandó diakonus: Tel.: 89/352-009; Mobil: 06/20/828-0735